

1a edició, octubre, 2003

© Del text, 2003

Rafael Escobar

© D'aquesta edició, 2003

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

e-mail: periferic@hotmail.com

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Correcció lingüística: Adolf Gisbert

Maquetació: José María de Gracia

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 84-933260-3-8

Dipòsit legal: B-33446-2003

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

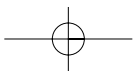
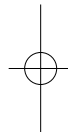
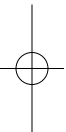
Històries urbanes

Rafael Escobar

PULCRITUD

Premi de Narrativa "Joan Fuster"
(Almenara, 1990)

Es va centrar el nus de la corbata amb tota cura i atenció sota la parpellejant llum blavosa del tub de neó que rematava l'espill de la cambra de bany. Una cambra neta i asèptica, funcional i suficient, com ho eren la pràctica totalitat dels serveis de l'hotel, de dues estrelles, que havia triat per passar la nit anterior.

La naturalesa del seu treball tant com el propi gust i l'experiència personal el duien sempre, indefectiblement, a la tria d'allotjaments moderns d'estrellat discret, molt més adients per als seus propòsits que els establiments de categoria superior però major antiguitat (sovint vetustesa disfressada de distinció), autèntics paranys per a incauts.

Aleix Santana tenia fama de sobri, eficient i net en el seu treball. No escatimava però tampoc no feia dispendi de moviments o esforços. L'execució de les tasques que eren fruit de la seua especialitat vocacional s'apropava sempre a la perfecció. Així, la tria d'hotel havia estat un més

dels detalls, irrellevant per a qualsevol però per a Aleix baula necessàriament operativa i connexa dintre d'una cadena que havia de ser impecable.

L'establiment s'ubicava en un carrer ample, centric i tranquil alhora, amb arbreda decimonònica d'acàcies ombrívoles i edificis modernistes poblats per gent d'eixamplària formació i polits costums. Com ho eren els seus.

Uns cent metres més enllà de l'entrada principal de l'hotel havia pogut aparcar, sense cap dificultat, el seu BMW, adquirit a Tarragona el dia abans a immillorable preu. Un cotxe potent i seriós. Un elegant corser de clàssiques línies. De segona mà, això sí, però en un estat excel·lent i més que ideal per a la missió assignada.

El dia s'anunciava esplèndid, a les 8,15 del matí, amb un cel blau i un sol clar, primaveral, que convertiria el curt passeig des de l'hotel fins al vehicle en un goig. Un dels múltiples i petits goigs que la vida oferia a diari als escollits que sabien apreciar-los. Oxigen net per als pulmons i discret exercici matinal.

Aleix amava l'ordre, la pulcritud i la mesura. Amava per tant la tradició. Les formes de vida que, dissortadament, anaven desapareixent a poc a poc o acceleradament les tenia càlidament arrelades al cor i s'hi aferrava amb freda perseverança, perllongant, tant com podia, els vells (i bells) temps.

S'adonà que la corbata, de seda roig bordeus, impecable en la resta de les seues característiques, tenia en canvi el defecte propi del teixit: s'esmunyia. I ho feia rònegament cap a un dels costats, afectant de manera inevitable la desitjada simetria. Calgué subjectar-ne el nus, triangle perfecte, per darrere. Sabia com fer-ho. La minúscula i oculta agulla deixà finalment on calia la llenca vermella: al mateix centre d'una impecable camisa emmidonada, color os. Una jaqueta blau marí i un pantaló de franel·la grisa completaven un quadre estèticament impecable que féu somriure satisfet l'Aleix mentre es passava lentament els botonets de puny daurats. Una fina corretja negra de Comella i unes sabates mallorquines igualment negres posaven la guíndola final al seu abillament.

S'allisà el cabell gris amb una mica de colònia Jacq's; un simple toc. No calia més. El tennis, el sol i l'aire lliure, el seu dinamisme congènit i l'equilibri de la seua ment, *mens sana in corpore sano*, proporcionaven a l'Aleix un aspecte bronzejat i lliure de greix. Un aspecte immillorable i més aviat increïble per a un home que ja havia creuat l'equador entre els cinquanta i els seixanta anys. Els amics de la seua quinta li demanaven si de cas tenia pacte amb el diable. Les seues esposes li feien, entre llençols, una altra mena de més dolces preguntes...